

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

Report from "Kalaimagal"

நிலவில் மலர்ந்த முல்லை

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

சீவகசிந்தாமணியை நான் ஆராய்ந்து பதிப்பித்த காலத்தில் (1887-ஆம்) அந்நின்றுள்ள பேற்றோர்கள் இன்ன இன்ன நூலி லுள்ளவ்வென்று கவனித்தபொழுது பலபழைய தமிழ்நூல்களைப் பற்றி அறிந்தேன். பத்துப்பாட்டு என்று ஒரு தொகைநூல் உண்டென்பதும், அது *திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய பத்துத் தனிநூல்களை உடையதென்பதும் நாளடைவில் தெரியவந்தன. அதனால், பத்துப்பாட்டைத் தேடிப்பெற்று ஆராயவேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டாயிற்று. பல நண்பர்களுடைய உதவியால் பத்துப் பாட்டின் ஏட்டுப்பிரதிகள் சில கிடைத்தன. ஆனாலும் அவற்றில் பத்துப் பாட்டுக்களும் இல்லை. இருந்த பாட்டுக்களும் தனியே மூலமில்லாமல் உரைமட்டும் உள்ளனவாகவும், இடையிடையே குறைந்தும் இருந்தன; உள்ள பகுதிகளும் திருத்தமாக இல்லை. ஆகையால் மேலும் மேலும் பத்துப்பாட்டுப் பிரதிகளைத் தேடிவந்தேன். நான் சும்பகோணம் காலேஜில் வேலைபார்த்து வந்த அக்காலத்தில் விடுமுறைக்காலங்களில் வெளியூர்களுக்கு இதன் பொருட்டுப் பிரயாணம் செய்து வருவதுண்டு.

ஒருசமயம்† ஆவணியவிட்டத்தோடு தொடர்ந்து ஒரு வாரம் விடுமுறை கிடைத்தது. திருநெல்வேலிப் பக்கத்திற் பரம் பரை வித்துவான்களுடைய வீடுகளில் தேடினால் சத்தமான

* 1. திருமுருகாற்றுப்படை, 2. பொருநராற்றுப்படை, 3. சிறுபா ணற்றுப்படை, 4. பெரும்பாணற்றுப்படை, 5. முல்லைப்பாட்டு, 6. மதுரைக்காஞ்சி, 7. நெடுநல்வாடை, 8. குறிஞ்சிப்பாட்டு, 9. பட்டி னப்பாலை, 10. மலைபடுகடாம் என்பன.

† 1888-ஆம் வருஷமென்று ஞாபகம்.

பிரதிகள் கிடைக்கக் கூடுமென்று எண்ணியிருந்தேன். ஆதலின் அவ்விடுமுறையில் திருநெல்வேலிக்கும் ஆழ்வார்திருநகரி முதலிய ஊர்களுக்கும் சென்றுவர நிச்சயித்து அங்கங்கேயுள்ள சில அன்பர்களுக்கு வருவதை எழுதியிருந்தேன். இதனை என் தந்தையாரிடம் தெரிவித்தபோது அவர், “சிராவணத்திற்கு இங்கே இராமல் வெளியூருக்குப் போகவேண்டாம். அடுத்த விடுமுறையில் பார்த்துக் கொள்ளலாமே” என்று எனது எண்ணத்திற்குத் தடை உண்டாக்கினர். நான் போகவேண்டிய அவசியத்தைச் சொன்னேன். அவர் சிறிதேனும் இணங்காமல், போகக் கூடாதென்று தடுத்தனர். சிராவணத்தைக் காட்டிலும் பத்துப்பாட்டு எனக்குப் பெரிதாயிருந்தமையால் மிகவும் சிரமப்பட்டு அவரிடம் தக்க சமாதானம் கூறி விடைபெற்றுப் புறப்பட்டேன்.

இரவு எட்டுமணி. ‘ரயில்வே ஸ்டேஷனு’க்கு ஓர் ஒற்றை மாட்டுவண்டி பேசிக்கொண்டு ஏறினேன். என் தந்தையார் அரை மனத்தோடு விடை கொடுத்தனுப்பினார். ஒரு தகரப்பெட்டி மட்டும் உடன்வந்தது. வண்டி வாணாதுறை என்னும் இடத்துக்குத் தென்பாற் செல்லும்போது எதன்மேலோ மோதிக் குடைசாய்ந்து விட்டது. நான் கீழே விழுந்தேன்; என்மேலே பெட்டி விழுந்தது. இந்த நிலையிலும் எனக்கு ஊக்கக் குறைவு உண்டாகவில்லை. என் மனம் முழுவதும் திருநெல்வேலியில் இருந்தது. ஏதாவது ககன குளிகையை ஒரு மகான் கொடுத்து ‘இதை மிகவும் அவசரமான சமயத்தில் உபயோகி’ என்று சொல்லியிருந்தால், அந்தச் சமயத்தில் அதை உபயோகித்திருப்பேன். என் மனவேகத்துக்கு நேர் மாறாக வண்டியின் வேகம் இருந்ததோடு, இடைவழியில் கீழேயும் வீழ்த்திவிட்டது.

திரும்பி வீட்டுக்குப் போய் இருந்து மறுநாள் புறப்படலாமென்று முதலில் எண்ணினேன்; முன்பே எனது பிரயாணத்தைத் தடுத்த என் தந்தையாருக்கு வண்டி குடைசாய்ந்த அபசகுனமும் துணைசெய்து பின்னும் என் பிரயாணத்தைத் தடுக்க ஏதுவாகுமென்று நினைந்து அங்ஙனம் செய்வது தக்கதன்றென்று பின்பு துணிந்தேன். ஆதலால் பேசாமல் வண்டிக்காரனுக்குரிய சத்தம் முழுவதையும் கொடுத்துவிட்டுப் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு ‘ஸ்டேஷனை’ நோக்கி நடந்தேன். நல்லவேளையாக நான் உத்தேசித்துச் சென்ற ரயில்வண்டி கிடைத்தது; ஏறிச் சென்றேன்.

தஞ்சாவூருக்கு அப்பால் வரும்போது நடுவழியில் ஒரு காட்டில் வந்து வண்டி திடீரென்று நின்றது. பல ரயில்வே அதிகாரிகள் வந்து நான் இருந்த வண்டியைக் கீழும் மேலும் பார்த்தார்

கள். தூக்க மயக்கத்தோடிருந்த என்னைக் கீழே இறங்கி வேறு வண்டிக்குப் போகும்படி அதட்டிச் சொன்னார்கள். நான் இருந்த வண்டிக்கு முன்னே இருந்த வண்டியில் தீப்பிடித்து விட்டதாம். அதனால் இரண்டு வண்டிகளையும் கழற்றிவிட்டு அவர்கள் எண்ணி னார்கள். நான் ஈசுவரத்தியானம் செய்துகொண்டு வேறுவண்டியிற் போய் ஏறினேன். புறப்பட்டதுமுதல் உண்டான இந்தச் சங்கடங்களால் மனத்துக்குள் சிறிது சஞ்சலம் உண்டாயிற்று; எனக்கு இருந்த ஊக்கமிகுதியாற் பிறகு அது நீங்கிற்று.

மறுநாள் காலையில் செளக்கியமாகத் திருநெல்வேலியை அடைந்தேன். அங்கே அக்காலத்தில் ஸ்பஜட்ஜாக, கனகஸபை முதலியாரொன்ற கனவான் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தஞ்சாவூரில் உத்தியோகத்தில் இருந்து பிறகு அங்கிருந்து திருநெல்வேலிக்குப் போனவர். தஞ்சாவூரில் இருந்த காலத்தில் அவர் எனக்குப் பழக்கமானார். அப்பொழுது ஒருமுறை என் நண்பர் புரொபஸர் மா-ரா-ஸ்ரீ சுந்தரராமையரவர்கள் மூலம், தாம் திருநெல்வேலிக்கு மாற்றப்பட்டிருப்பதாகவும், அங்கே ஏடுகள் தேடும் விஷயத்தில் தம்மால் இயன்ற உபகாரம் செய்வதாகவும் சொல்லியனுப்பிய துண்டு. அது நினைவிழிந்தமையினாலும், நான் புறப்படுவதற்கு முன் அவருக்கும் எழுதியிருந்தேனாதலாலும், திருநெல்வேலியில் அவர் பங்களாவை விசாரித்துக்கொண்டு சென்றேன். அவர் என்னைக் கண்டவுடன் சேஷமசமாசாரத்தைக் கூட விசாரியாமல், “உங்களுக்குத்தான் ஒரு கடிதம் எழுதித் தபாலிற் போடவைத் தேன்; உங்களிடம் சொல்லவேண்டியவற்றை இந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறேன்” என்று சொல்லி ஒரு கடிதத்தை என் கையில் கொடுத்தார். அது விலாஸமெழுதித் தபால் தலையும் ஒட்டப் பெற்று அனுப்பத்தக்க நிலையில் இருந்தது. அதனை நான் பிரித்துப் பார்த்தேன். அதிலிருந்த செய்திகளின் கருத்து வருமாறு:—

“நான் தங்களுக்கு வாக்களித்தபடி ஏட்டுச் சுவடிகள் விஷயத் தில் உதவிசெய்ய இயலாதவனாக இருக்கிறேன். இளமை முதற் கொண்டு என்னுடைய நண்பராயுள்ள ஸ்ரீ சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தமக்குச் சில ஏட்டுச்சுவடிகள் வேண்டுமென்று எழுதியிருக்கிறார்கள். நான் தேடித்தருவதாக அவர்களுக்கு வாக்களித்திருக்கிறேன். தங்களுக்கு வேண்டியவனாகச் சொன்ன புஸ்தகங்களையே அவரும் கேட்டிருக்கிறார். அதனால் தங்களுக்கு உதவி செய்ய இயலாதென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்பக்கங்களில் வந்து தேடிச் சிரமப்படவேண்டாம்.”

இதைப்படித்துப் பார்த்தேன்; முதலியாரை நோக்கி, “மெத்த ஸந்தோஷம். நீங்கள் உதவி செய்வதாகச் சொல்லி யிருந்தமையால்

உங்களைத்தேடி வந்தேன். தங்களுக்கு என்னைப்பற்றிய கவலை வேண்டாம். இந்தப் பக்கங்களிற் பல பிரபுக்களையும் வித்துவான்களையும் நான் நன்கு அறிவேன். அவர்கள் மிக்க அன்போடு எனக்கு உதவி செய்வார்கள். ஆதலினால் நான் போய்வருகிறேன்” என்றேன்.

முதலியார், நான் மிகவருத்தப்படுவேனென்று நினைத்திருப்பார் போலும்! எனது விடை அவருடைய முகத்தில் ஒரு வியப்புக்குறிப்பை உண்டாக்கியது: “அப்படியா! உங்களுக்கு யார் யார் நண்பர்கள்? எந்த எந்த ஊர்களுக்குப் போகப் போகிறீர்கள்?” என்று அவர் கேட்டார்.

நான், “இந்தப் பக்கத்திற் பலபெரிய கனவான்களுடைய ஆதரவு எனக்குக் கிடைக்கும். பல ஜமீன்தார்களுடைய பழக்கம் எனக்கு உண்டு. ஆழ்வார்திருநகரி, ஸ்ரீவைகுண்டம், தென்றிருப்பேரை முதலிய இடங்களுக்கெல்லாம் போய்த் தேட எண்ணியிருக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மெய்யன்பர்களாகிய பல உத்தியோகஸ்தர்கள் பெயர்களையும் கனவான்கள் பெயர்களையும் சொன்னேன். நான் குறிப்பிட்டவர்களெல்லாம் அவர் அதிகாரத்திற்குப் புறம்பான வேலைகளிலுள்ளவர்கள்.

கேட்ட முதலியார், “அப்படியானால், கிடைக்கும் புல்தகங்களில் எனக்கும் ஏதாவது கொடுத்தால் தாமோதரம் பிள்ளையவர்களுக்கு அனுப்புவேன்” என்றார்.

நான் நகைத்துக் கொண்டே, “நானே பறந்து கொண்டிருக்கிறேன். இந்த நிலையில் உங்களுக்கு வேறு கொடுக்க வேண்டுமா? நீங்கள் பெரிய உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள். உங்களுடைய செல்வாக்குக்கு எவ்வளவோ சுவடிகள் கிடைக்கலாம்” என்று சொல்லி விடைபெற்று வந்துவிட்டேன்.

பிறகு கைலாஸபுரத்தில் இருந்த வக்கீலும் ஜனாபகாரியுமாகிய அன்பர் ஸ்ரீ ஏ. கிருஷ்ணசாமி ஐயரென்பவரது வீடுசென்றேன். அவர் மிக்க அன்போடு, “தாங்கள் வருவதை முன்பே தெரிவிக்கக் கூடாதா?” என்று சொல்லி உபசரித்து உணவு முதலிய செளகரியங்களைச் செய்வித்தார். நான் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் போய் அங்கேயுள்ள கவிராயர் வீடுகளில் ஏடு தேடிதற்கு வந்த என் கருத்தை அவரிடம் தெரிவித்தேன். அவர், “தாங்கள் சிறிதும் கவலைப்படவேண்டாம். என்னுடைய நண்பரும் வக்கீலுமாகிய சுப்பராய முதலியாரென்பவர் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருக்கிறார். அவருக்கு ஒரு கடிதம் தருகிறேன். அவர் தங்களுக்கு வேண்டிய செளகரியங்களையெல்லாம் செய்து கொடுப்பார்” என்று கூறினார். பிறகு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு ஒருவண்டி எற்பாடு செய்து கொடுத்துதவி என்னை அனுப்பினார்.

ஸ்ரீவைகுண்டம் போய்ச் சேர்ந்து ஸ்ரீசுப்பராய முதலியாரைக் கண்டேன். அவர் மிக்க அன்போடு உபசரித்துப் பேசினார்; தம்மால் இயன்ற உதவிகளையெல்லாம் செய்வதாக வாக்களித்தார். பிறகு அவருடன் அங்கிருந்து அருகிலுள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக்குச் சென்றேன். நான் கடிதம் எழுதியிருந்த அன்பர்கள் என் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தனர். திருவாவடுதுறை மடாதிபதிகளாகிய ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகரவர்களும் அவ்வூர் மடத்திலிருந்த தங்கள் காரியஸ்தருக்கு உத்தரவு செய்திருந்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் முயன்று கவிராயர்கள் வீட்டிலுள்ள சுவடிகளை யெடுத்து நான் வந்தவுடன் பார்க்கத்தக்க நிலையில் வைத்திருந்தனர்.

நான் முதலில் லக்ஷ்மண கவிராயரென்ற ஒருவருடைய வீட்டிற்குப் போனேன். அவர் மிகச் சிறந்த வித்துவானாகிய தீராத வினைதீர்த்த திருமேனி கவிராயரென்பவருடைய பரம்பரையினர். அவர் வீட்டில் ஆயிரக்கணக்கான சுவடிகள் இருந்தன. பல பழைய நூல்களும், இலக்கணங்களும், பிரபந்தங்களும், புராணங்களும் இருந்தன. எல்லாவற்றையும் பிரித்துப் பிரித்துப் பார்த்து வந்தேன். நான் தேடிக்கொண்டிருந்த பத்துப்பாட்டு கிடைக்கவில்லை. ஒரு சுவடியில் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட சுவடிகளின் 'ஜாப்தா' இருந்தது. அதற்கண்டவற்றுள் பத்துப்பாட்டின் முதல் ஏழு பாடல்களுள்ள பிரதியும் ஒன்று. அப்பொழுது, ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டதுமுதல் அதுகூலமான செய்தியொன்றையும் பெறாமல் தளர்ச்சியடைந்திருந்த என்மனத்தில் சிறிது ஊக்கம் பிறந்தது. அந்தச் சுவடிக் குவியல்களிலே பத்துப்பாட்டு அகப்படக் கூடுமென்றே நம்பினேன்.

மூன்று நாட்கள் ஆழ்வார்திருநகரியில் இருந்தேன். வந்த முதல்நாள் ஆவணியவிட்டம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருந்த பள்ளிக் கூட 'இன்ஸ்பெக்டர்'ம் என் நண்பருமாகிய சிவராமையரென்பவருடைய வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். ஒவ்வொருநாளும் லக்ஷ்மண கவிராயர் வீட்டில் ஏடு பார்ப்பதும், இடையிலே சிலசமயங்களில் தாயவலந்தீர்த்த கவிராயர், அமிர்த கவிராயர் முதலிய வேறு கவிராயர்கள் வீடுகளிலுள்ளவற்றைப் பார்ப்பதும் என்னுடைய வேலைகளாக இருந்தன. முப்பது கவிராயர்கள் வீடுகளில் தேடினேன். லக்ஷ்மண கவிராயர் வீட்டிலுள்ள ஏடுகளெல்லாவற்றையும் பார்த்தேன். பத்துப்பாட்டு அகப்படவில்லை. இது நான் புறப்பட்ட காலத்துச் சகுனங்களின் பயன் என்றெண்ணி வருந்தினேன். என் உள்ளம் சோர்ந்தது.

அப்பொழுது லக்ஷ்மண கவிராயர், "எங்கள் வீட்டில் அளவற்ற ஏடுகள் இருந்தன. எங்கள் முன்னோர்களில் ஒருதலைமுறையில்

மூன்று சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் இறந்து விட்டனர். அவருடைய மனைவியாரின் பிறந்தகம் தச்சநல்லூர்: தம் புருஷர் இறந்தவுடன் அவர்கள் தச்சநல்லூர் சென்றுவிட்டார்கள். போகும்போது இங்கிருந்த சுவடிகளை யெல்லாம் பாகம் பண்ணி மூன்றில் ஒருபகுதியை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களாம்” என்றார். “பத்துப் பாட்டும் அந்தச் சுவடிகளோடு தச்சநல்லூருக்குப் போயிருக்கவேண்டும். சரி; இவ்வளவு சிரமப்பட்டும் பயனில்லாமற் போயிற்றே!” என்று வருந்தி நான் கூறினேன்.

அவர் திடீரென்று எதையோ நினைத்துக்கொண்டு, “ஒரு விஷயம்: மறந்துவிட்டேன்; இவ்வூரில் என்னுடைய மாமனார் இருக்கிறார். தேவர்பிரான்பிள்ளை யென்பது அவர் பெயர். அவருக்கும் எனக்கும் இப்பொழுது மனக்கலப்பில்லை. என்னுடைய வீட்டிலிருந்த வேலைக்காரன் ஒருவன் சில சுவடிகளைக் கொண்டு போய் அவரிடம் கொடுத்துவிட்டான். அவரிடம் நீங்கள் தேடும் புத்தகம் இருக்கிறதாவென்று பார்க்கச் செய்யலாம். ஆனால் நான் அவரோடு பழகுவதை விட்டுவிட்டேன்” என்றார்.

“அவற்றையும் பார்ப்போம். தாங்கள் மட்டும் தயை செய்ய வேண்டும். எனக்காகவும் தமிழாக்காகவும் மனஸ்தாபத்தை மறந்து தாங்கள் அவர் வீட்டில் இருப்பவற்றை வாங்கித் தரவேண்டும்; என்னை வரச்சொன்னாலும் உடன்வருவேன்” என்று நான் அவரைக் கேட்டுக்கொண்டேன்; அருகிலுள்ளவர்களும் சொன்னார்கள். கவிராயர் அங்ஙனமே செழுவதாக ஒப்புக்கொண்டார்.

எடுகளைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக் கையும் மனமும் சோர்ந்து, அவ்வூரில் ஸ்பீஜிஸ்தாராக இருந்த இராமசாமி ஐயரென்பவர் வீட்டுக்குப் போனேன். இரவு அவர் வீட்டிற்குப் போஜனம் செய்துவிட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தேன். அவ்வூரிலுள்ள சில ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெரியார்கள் என் விருப்பப்படி திவ்யப் பிரபந்தத்திலுள்ள சில பாசுரங்களின் பழைய வியாக்கியானங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் மிக்க விருப்பத்துடன் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். இயல்பாகவே அவ்வியாக்கியானங்களைக் கேட்டு அடையும் முழுமகிழ்ச்சியும் எனக்கு அப்பொழுது உண்டாகவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவற்றைச் சொன்னவர்களது குறையன்று; என் உள்ளத்துக்குள்ளேயிருந்த, ‘பத்துப்பாட்டு அகப்படவில்லையே!’ என்ற குறையே.

இங்ஙனம் இருக்கையில், அன்று ஏதோ விசேஷமாதலின், திருவீதியில் பெருமானும் சடகோபர்மூவாரும் எழுந்தருளினார்கள். ஆழ்வார் அவதரித்த திவ்யதேசம் அவ்வூரென்று நான் சொல்வது மிகை. நானும் பிறரும் எழுந்து தரிசனம் செய்தோம். நான்

வணங்கினேன். பட்டர்கள் சந்தனம், புஷ்பமாலை முயலியபுறநறை அளித்தார்கள். எல்லோருடைய அன்பும் ஒருமுகப்பட்டு அழிதகைய மரியாதைகளை நான் பெறும்படி செய்தது. அப்பொழுது நம்மாழ்வார் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்தேன்; அவரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமீ! வேதம் தமிழ்செய்தவரென்று தேவீரைப் பாராட்டு கின்றார்கள். தேவீருடைய ஊருக்குத் தமிழ்தூலொன்றைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். தமிழுக்குப் பெருமையுறும் தேவீருக்கு, நான் பட்ட சிரமம் தெரியாததன்றே! நான் ஐயடி வந்தது கிடைக்கும்படி கருணைசெய்யாமல் இருப்பது நியாயமா!” என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்தேன். உள்ளம் அயர்ந்துபோய் ‘இனிமேல் செய்வது ஒன்றும் இல்லை’ என்ற முடிவிற்கு வந்த மையினால் இங்ஙனம் பிரார்த்தனை செய்தேன்.

பெருமாளும் ஆழ்வாரும் அவ்விடத்தைக் கடந்து அப்பால் எழுந்தருளினார்கள். நாங்களும்திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தோம். நிலா ஒளி நன்றாக வீசியது. அப்பொழுது லக்ஷ்மண கவிராயர் எதையோ தம் மேல் ஆடையால் மறைத்துக்கொண்டு மிகவேகமாக எங்களைநோக்கி வந்தார். திருக்கோயிலில் பிரஸாதங்களைப் பெற்று அவற்றை மறைத்துக்கொண்டு வருகிறாரென்று நான் நினைத்தேன். வந்தவர், “இந்தப்புஸ்தகத்தைப் பாருங்கள்; இந்த ஒன்றுதான் என் மாமனாரிடம் இருக்கிறது; பார்த்து விட்டுத் திருப்பியனுப்பிவிடுவதாகச் சொல்லி வாங்கிவந்தேன்” என்றுகூறி மேல் வஸ்திரத்தால் மூடியிருந்த சுவடியை எடுத்தார். அவர் என்னிடம் கொடுப்பதற்கு முன்பே ஆத்திரத்தால் நான் அதனைப் பிடுங்கினேன்; மேலே கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்து அந்த நிலாவின் ஒளியிலேயே பிரித்தேன். சட்டென்று முல்லைப் பாட்டு என்ற பெயர் என் கண்ணிற் பட்டது. நிலாவில் மலர்ந்த அம்*முல்லையினால் என் உள்ளம் மலர்ந்தது. எனக்கு உண்டான சந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை. மிகவிரைவாக முதலிலிருந்து திருப்பித்திருப்பிப் பார்த்தேன். முதலில் திருமுருகாற்றுப்படை, அப்பால் பொருநராற்றுப்படை, அதன்பின் சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை—இப்படி நெடுநல்வாடை முடிய ஏழுபாட்டுக்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு ஏட்டையும் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்க்கையில் என்னையே மறந்துவிட்டேன். சந்தோஷ மிகுதியினால் அப்பொழுது என் வாயிலிருந்துவந்த வார்த்தைகள் அருகிலிருந்தவர்களுக்குப் பொருள்பட்டிரா. அந்தச் சமயத்தில் மட்டும் என்னை யாரேனும் புதிதாகப் பார்த்திருந்தால் எனக்குப்

*பத்தப்பாட்டில் ஐந்தாவதாவிய முல்லைப்பாட்டு, முல்லையெனவும் வழங்கப் பெறும்.

பைத்தியம் பிடித்திருப்பதாகவே கருதியிருப்பார்; என்னுடைய மனஉணர்ச்சி அவ்வளவு தீவிரமாக இருந்தது.

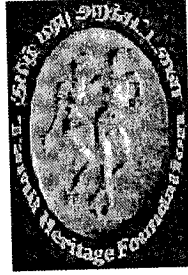
“ஆழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தது வீண்போகவில்லை. அவர் கண்கண்ட தெய்வமென்பதில் ஐயமேயில்லை” என்று அருகில் இருந்தவர்களிடம் கூறினேன். அன்று இரவுமுழுவதும் சந்தோஷ மிகுதியினால் எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. மறுநாட் காலை யில் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று பெருமானையும் ஆழ்வாரையும் தரிசித்து அர்ச்சனை செய்வித்து, “இப்படியே நான் நினைத்த காரியங்களுக்கெல்லாம் அதுகூலம் செய்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துவிட்டு வந்தேன்.

அப்பால், ஊற்றுமலை ஜமீன்தாராகிய ஹருதயாலய மருதப்பத் தேவருக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு உயர்ந்த ‘பைண்டு’ செய்து ஊரிவிருந்து கொண்டு போயிருந்த சீவக சிந்தாமணிப் புஸ்தகத்தையும் வேறு சிலபுஸ்தகங்களையும் லக்ஷ்மண கவிராயருக்குக் கொடுத்தேன். அங்கே கிடைத்த *ஐங்குறுநூற்றின் பழைய உரையுள்ள குறை ஏட்டுப்பிரதி ஒன்றையும், பதிற்றுப்பத்து, புறப் பொருள் வெண்பாமாலையாகிய இரண்டையும் பத்துப்பாட்டுடோடு கைக்கொண்டு, யாவரிடமும் விடைபெற்று, வேறு சில ஊர்களிலுள்ள கவிராயர் வீடுகளிலிருந்த ஏடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு திருநெல்வேலி சென்றேன்.

அங்கே கனகசுப்ப முதலியாரைக் கண்டேன். அவர், “எங்கெங்கே போயிருந்தீர்கள்? யார் யார் உதவிசெய்தார்? ஏதாவது கிடைத்ததா?” என்று விசாரித்தார். நான் எனக்கு உதவி செய்த அன்பர்களையும் கிடைத்த சுவடிகளையும் தெரிவித்தேன். அவர், “எனக்கு ஏதாவது தந்தால் தாமோதரம் பிள்ளைக்கு அனுப்புவேன்” என்றார். “தேடாத இடமெல்லாந்தேடி, அலையாத அலைச்செல்லாம் பட்டுப் பெற்றவைகளை உங்களுக்கு நான் எப்படித் தருவேன்? நீங்கள் சிரமப்படாமல் பிறருடைய சிரமத்தில் லாபம் பெறுவது நியாயமா?” என்று சொன்னேன். அவர், மேலே ஒன்றும் பேசவில்லை. நான் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

நிலவில் மலர்ந்த முல்லையையுடைய அப்பிரதியிலும் ஏழு பாட்டுக்களின் உரைமாதிரி இருந்தது; ஆனால் திருத்தமுள்ளதாகக் காணப்பட்டது. நான் ஏடுகளைத் தேடிப் பட்ட சிரமத்தைப்பற்றிய வரலாறுகள் மிகப் பல. அதில் இந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றென்பதை மட்டும் இங்கே அன்பர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

* இந்தப் பிரதிதான் ஐங்குறுநூற்றை நான் பதிப்பிப்பதற்கு ஆதாரமாக இருந்தது.

Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series
an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய
நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை
மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு
சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொற்கள் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை